

Postanowienie z dnia 20 listopada 2006 r.

I PZ 20/06

Opłatę podstawową przewidzianą w art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) wnosi zarówno pracownik będący powodem, jak i pozwany pracodawca.

Przewodniczący SSN Teresa Flemming-Kulesza (sprawozdawca), Sędziowie SN: Krystyna Bednarczyk, Jerzy Kwaśniewski.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 20 listopada 2006 r. sprawy z powództwa Krystyny B. przeciwko „N.” Spółce z o.o. w R. o przywrócenie do pracy, na skutek zażalenia strony pozwanej na postanowienie Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach z dnia 30 maja 2006 r. [...]

u c h y l i ł zaskarżone postanowienie.

U z a s a d n i e n i e

Wyrokiem z dnia 17 lutego 2006 r. Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Tarnowskich Górach przywrócił powódkę Krystynę B. do pracy u pozwanej „N.” Spółce z o.o. w R. na dotychczasowych warunkach pracy i płacy oraz zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.885,58 zł tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy pod warunkiem podjęcia pracy w terminie 7 dni od uprawomocnienia się orzeczenia.

Od powyższego wyroku strona pozwana wywiodła apelację, zaskarżając wyrok w całości. Apelacja ta została wniesiona 22 marca 2006 r. przez radcę prawnego, będącego pełnomocnikiem pozwanej. Od apelacji nie została uiszczona opłata, o której mowa w art. 13 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398), zgodnie z którym w sprawach cywilnych o prawa majątkowe pobiera się opłatę stosunkową, która wynosi 5% wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 zł i nie więcej niż 100.000 zł. Pozwana uiściła jedynie 30 zł tytułem opłaty od apelacji.

Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach postanowieniem z dnia 30 maja 2006 r. [...] odrzucił apelację pozwaną. Sąd Okręgowy stwierdził, że od apelacji została uiszczona opłata podstawowa, o której mowa w art. 35 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Sąd Okręgowy uznał jednak, że przepis tego artykułu ma zastosowanie wyłącznie do strony powodowej, co wynika z zestawienia tego przepisu z treścią art. 96 ust. 1 pkt 4 powoływanej ustawy, zgodnie z którym pracownik wnoszący powództwo nie ma obowiązku uiszczania kosztów sądowych, z zastrzeżeniem art. 35. Przepis ten nie ma natomiast zastosowania do pracodawcy. Pracodawca, bez względu na to, czy jest stroną powodową czy pozwaną, wnosząc pismo procesowe podlegające opłacie, zobowiązany jest uiścić opłatę stosunkową, o której mowa w art. 13 ustawy o kosztach sądowych.

Reasumując, Sąd Okręgowy stwierdził, że apelacja wnoszona przez pracodawcę w każdej sprawie podlega opłacie stosunkowej, o której mowa w art. 13 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, a nie opłacie podstawowej z art. 35 ust. 1 powołanej ustawy. W związku z powyższym, apelacja pozwaną wniesiona przez radcę prawnego nie została należycie opłacona i podlegała odrzuceniu przez Sąd pierwszej instancji na podstawie art. 130² § 3 k.p.c.

Powyższe postanowienie zostało w całości zaskarżone przez stronę pozwaną. W zażaleniu pozwana podniosła zarzut naruszenia przepisów postępowania art. 130² § 3 k.p.c. i art. 35 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, przez odrzucenie apelacji, od której pozwana uiściła opłatę we właściwej wysokości. Strona pozwana stwierdziła, że apelacja wnoszona w sprawie z zakresu prawa pracy, niezależnie od tego czy wnosi ją pracownik, czy też pracodawca, podlega opłacie podstawowej w wysokości 30 zł, co wyłącza pobranie od takiej apelacji opłaty stosunkowej. Pozwana wniosła zatem opłatę w prawidłowej wysokości.

Sąd Najwyższy, zważył co następuje:

Zażalenie jest zasadne. Sąd Okręgowy dokonał niewłaściwej interpretacji art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Wnioski płynące z językowej wykładni tego przepisu są bowiem jednoznaczne. Reguluje on wysokość opłat podstawowych wnoszonych od wymienionych w nim pism w sprawach ze stosunku pracy. Określa zatem przedmiotowo a nie podmiotowo wysokość opłat. Nie ma dostatecznych podstaw do twierdzenia, że opłatę podstawową

wnosi jedynie pracownik, natomiast pracodawcę obciąża opłata stosunkowa. Przeciwnie z ustępu 2 tego samego przepisu wynika wprost wniosek, że opłata podstawowa dotyczy obu stron stosunku pracy. Przepis ten zawiera regulację odnoszącą się do sytuacji, w której ani pracownik, ani pracodawca nie wnieśli pozwu a uczynił to inspektor pracy. W takim przypadku również zarówno pracownik, jak i wyraźnie wymieniony pracodawca, uiszczają opłatę podstawową. Natomiast przywołany przez Sąd w zaskarżonym postanowieniu art. 94 ust. 1 pkt 4 zawiera regulację podmiotowego zwolnienia od opłat, stanowiąc, że (między innymi) pracownik wnoszący powództwo nie ma obowiązku uiszczenia kosztów sądowych. Zwolnienie to obejmuje wszelkie koszty (opłaty i wydatki) postępowania wywołanego wniesieniem pozwu przez pracownika i dotyczy tylko tej strony (nie korzysta z niego strona przeciwna - pracodawca), nie obejmuje jednak środków zaskarżenia wymienionych w art. 35. Z odesłania do art. 35 nie można wyprowadzać wniosku, że od pism wymienionych w tym ostatnim przepisie opłatę podstawową wnosi tylko pracownik. Brak jest przesłanek do kształtowania takiej relacji między tymi przepisami. „Zastrzeżenie” art. 35 wyrażone w art. 94 ust. 1 pkt 4 ma tylko taki sens, że ogranicza zakres zwolnienia podmiotowego ustanowionego w tym przepisie. Nie wynika z niego taki kierunek wykładni art. 35 ust. 1, jaki przyjął Sąd Okręgowy. Przepis art. 94 ust. 1 pkt 4 dotyczy tylko jednej strony sporu z zakresu prawa pracy a art. 35 (zamieszczony w innym, wcześniejszym dziale) - obu stron tego sporu.

Zażalenie jako zasadne podlegało zatem uwzględnieniu, co oznaczało konieczność uchylecia zaskarżonego postanowienia jako tamującego rozpoznanie apelacji (art. 394¹ § 2 i 3, art. 398²¹ i art. 386 § 1 k.p.c.).

=====